

Halpaa huiputusta

Louis Armstrong on jazzin ehdoton kivijärkäle. Luultavasti kukaan ei vieläkään osaa soittaa trumpettia kuin hän. Hän puhalsi torvestaan korkeampia ääniä kuin kukaan muu ja väritti niitä kummallisella huulivibraatollaan. Satchmon soiton tuntee aina, vaikka se tulisi kuinka surkeasta toosasta. On tosin rakennettu uudenaikaisia konserttitrumpetteja, jollaisella muiden muassa Wynton Marsalis soittaa samanlaista saundia.

Pääsin konserttiin. Lavan takaosaan nuottitelineelle liimattiin Satchmon kuva, ja kuuluttaja kertoi, että tässä on vielä yksi näkymätön soittaja lisää. Illan teema kuului ylväästi ”Tribute to Louis Armstrong”.

Lavalle marssii meikäläisen näköisiä heppuja ja perään yksi tumma trumpettisti sekä laulaja Amerikasta. Ja sitten vielä mielenkiintoinen pasunisti, nuori nainen Katja Toivola. Yhtyeen nimeksi oli keksitty New Orleans – Helsinki Connection.

Yhtyeen vetonaula on New Orleansissa syntynyt trumpettisti Leroy Jones. Yhtye on kierrellyt pitkin Suomea pienehköissä jazz-pippaloissa Pieksämäeltä Kouvolaan ja on soittanut muiden muassa Storyvillessä Helsingissä. Tarkemmin tutkittuani käy ilmi, että Leroy Jones kyllä melko tunnettu puhaltaja. Hän on levyttänyt paljon Harry Connickin yhtyeen kanssa.

Soitto alkaa. En tunne kappaletta. Ainoastaan pasuunan alakuloiset töräykset jäävät mieleen. Pasuuna naisen käsissä vaikuttaa oudolta ja kiinnostavalta. Jatkoksi puhalletaan vielä pari vierasta piisiä.

Sitten kuulutetaan Basin Street Blues. Jokohan nyt. Kappaleen sävelen tunnistaa, mutta mikään muu ei muistuta suuresta Louis Armstrongista. Soitto kulkee päätökseensä konemaisesti junnaten.

Meitä on jujutettu. Ei löydy jälkeäkään mistään kunnianosoituksesta suurelle muusikolle. Kyllä mestari hämmästyisi, jos kuulisi.

Leroy Jones on taitava trumpettisti ja flyygelitorven soittaja, joka pärjäisi loistavasti omillaan. Miksi pitää turvautua johonkin, jota ei sitten kuitenkaan osaa. On vaikea uskoa, että idea olisi hänen. Jäi vaan useimmille kirpeä maku kielelle.

Illan päätähtenä lavalle vääntäytyy Antti Sarpila swingbändeineen. Jo alkoivat päkiät, pohkeet, polvet ja peukalot poukkoilla. He soittivat myös, luultavasti ihan piruuttaan, Spencer Williamsin satumaisen kappaleen Basing Street Blues. Ja soittivatkin jumalaisesti.

Olivatkohan edellisen kokoonpanon muusikot jo häipyneet vai kuulivatko, miten suomipoika suoltaa?

pajen